

«Erstatning» for familiens omsorg

Som på så mange steder under helsekrisen måtte sykehjemmet der Rafa arbeider øke anstrengelsene for å gi de gamle en kjærlig og profesjonell omsorg.

16.11.2020

I fire år har jeg jobbet som klinisk assistent på sykehjemmet El Rocío i Vigo i Spania. I denne tiden som helsekrisen har vart, har de eldre som bor her bare kunnet ha kontakt med sine pårørende via

videooverføringer eller telefonsamtaler, noe som har ført til mange problemer.

Vi har gjort vårt beste for å «erstatte» den omsorg de vanligvis får når familien besøker dem, fordi de trenger å føle at noen er med dem, forstår dem og får dem til å føle seg velkomne. I disse vanskelige ukene har disse ordene fra den hellige Josemaría stått klarere for meg enn noen gang: «I barn og i de syke vil en elskende sjel se Ham.» (The Way, 419)

Mitt arbeid består i å vekke beboerne, gi dem morgenstellet, hjelpe dem å spise, gjøre aktiviteter sammen med dem osv. Men det er mer enn dette. Vi prøver å vise dem all den omsorg vi kan, som ofte kan være noe så enkelt som å se dem i øynene eller lytte tålmodig til dem.

Ingen covid-19 tilfeller ennå

Helt fra krisen begynte har vi prøvd å følge alle smittevernreglene så godt som mulig. Takket være den raske reaksjonen har vi ikke hatt noen covid-19 tilfeller til nå. Likevel, som på så mange andre sykehjem, har dette vært en prøvelsens tid for alle.

Carmen, en kreftpasient, syntes det var vanskelig å forlate hjemmet sitt og komme hit. Det krevde mye å vinne hennes tillit. En av tingene som hjalp henne mest var å be rosenkransen, som jeg vanligvis leder hver ettermiddag klokken fire. Hun sier at hun nå kan møte døden rolig: «Jeg kan dø nå, jeg er rede,» sa hun til meg. Dagen etter ble hun overført til sykehus og døde der.

Beboerne her innser at de er i livets siste fase. De vet at de har forlatt sine hjem for godt og at de etter alle sannsynlighet ikke vil komme tilbake. Og de lurere på om de vil ha noen hos seg når de dør, eller om det

vil medføre mye smerte... Deres største frykt er ensomhet. Mange, spesielt de som sjelden får besøk, sier de føler seg ganske ensomme.

Concha, Jalib og Maria Angeles

Concha lider av Alzheimer, men er i god fysisk form. Hun krever mye oppmerksomhet, fordi hun ofte er forvirret og ensom. Å leve borte fra hjemmet medfører mye stress. «Hvor er jeg? Er du sikker på at det er i orden at jeg er her?» spør hun meg. Concha trenger rolige og trygge omgivelser. Så det er viktig å vise henne små tegn på oppmerksomhet og omsorg. Hun blir takknemlig når jeg tar henne i hånden når hun går, og får henne til å føle seg sett og verdsatt.

Vi som arbeider her kan ikke kurere disse lidelsene, men vi kan vise omsorg for dem som lider av dem. Jeg minnes ofte disse ordene fra den hellige Teresa av Calcutta: «Den

verste sykdommen er å være alene når man lider.»

En av mine kolleger, Jalib, en muslim av libanesisk opprinnelse, sier at også i hans religion blir de gamle behandlet med stor respekt. En dag sa han til meg at de pasientene som har en tro hadde mye større sinnsro.

Maria Angeles, en av beboerne, var supernumeraria i Opus Dei. Da hun døde, etterlot hun seg 12 bønnekort til den hellige Josemaría på nattbordet. Da min kollega Paul så dem der, tok han ett av dem til seg selv og ga resten til meg, siden jeg ofte hadde snakket med ham om grunnleggeren av Opus Dei.

I mange uker nå har beboerne kunnet ta imot besøk fra sine familier igjen, og deres glede er åpenbar. Men de er fremdeles atskilt av en glassvegg og en betydelig avstand, siden smittevernstiltakene ennå er ganske strenge.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
erstatning-for-familiens-omsorg/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/erstatning-for-familiens-omsorg/)
(06.08.2025)